

Tak po roce jsme opět vyrazili na psí pochodování. Tentokrát posílení o další členy výpravy - chlupáče jménem Špek a jeho páníčky Petru a Ervína, které vzal s sebou (pod podmínkou, že budou sekat latinu J).

Trošku jsem si říkala, jak na sebe budou Ešus se Špekínem reagovat. Viděli se před rokem, to byli ještě psí pupíci a cestou na Boubín a zpátky si spolu hráli. Teď už to byli psí výrostci velikosti mastodonta, s kterými mlátily hormony a žádnou psí sukni tak nemohli nechat na pokoji.

Ešus a Špekáček

Překvapili. Slušně se po příjezdu očuchli a přivítali. O ženský se neprali a až na pár krátkých zahudrání během cesty, kdy se vyjasňovalo, který klacek je koho a že Ešus teda fakt těžce nese, když si panička mudlá jinýho psa (ale to měl chlapec smůlu, takže nakonec i na tohle rezignoval a jen si vždycky nasadil ksicht číslo 21, tzn. pes hrozně tejranej a přííšerně naštvanej), bylo všechno v pohodě. Zapsali jsme se, byli okontrolováni (paní doktorka se dokonce zeptala, jestli jde o Ešusa ze Zvířetníku, takhle slavnej už ten náš čokl je J) a odpíchli se k pochodu.

Trasa byla ještě hezčí než ta minulá a taky jsme potkávali mnohem víc hafanů, než při minulém ročníku. Největší zastoupení měli hovawartíci, kterých se tam pohybovalo opravdu hafo v těch nejrůznějších variantách. Jinak opět pejsci všech velikostí, ras a věku.

Pohodlně jsme si to rázovali až jsme dorazili na první kontrolní stanoviště. Tedy správně řečeno na PP - Psí Punkt. Tady byla oproti předloňsku vychytávka, protože krom obžerstvení pro čoklíky bylo připraveno malé obžerstvení i pro páníky. Mužská část expedice zajásala a špuntla si nabízené pivo (ženská část taky, ale nejásala tolik u toho). Náčelník Zrzavá huba

si tam zahrál na celníka - odpočívali jsme hned u závory, která vedla přes cestu, po které přicházeli další putující. Na tomto místě musím podotknout, že má Ešus, nevím proč, sklony být tak trochu rasista. Někteří černí jedinci psí rodiny se mu z jakýchsi neznámých důvodu zdají podezřelí a je nutno na ně hlučet (že by inspirace Bártíkem a jeho přístupem k černým jedlým psům???). Takže když se k nám blížila skupinka lidí a pejsků, kde se jeden takový, přesně na chlup nevhodný, pejsek vyskytoval, rozhodl se Ešus, že ho podrobí u závory celní kontrole či co a jal se hudrat. Protože není ani celníkem, ani jedincem s povolením lustrvat kolemjdoucí pesany, dostal vynadáno a musel držet kušnu a přihlížet, jak ten černej určitěhroznejzločinec pokračuje v krasojízdě dál. Špekáček nelustroval nikoho, toho zajímaly dvě fešné pudlice.

Dopili jsme dojedli a vyrazili dál. Bohužel v tom úseku nebyla cesta nejlépe značená a instrukce na kontrolním bodě nás trochu zamotali, takže jsme se zamotali taky a zašli jsme si krásný jeden kilometr. Udělali jsme přesné kolečko a vrátili se do výchozího bodu. Ovšem bylo nám to jedno, protože jsme díky zakufrování cestou našli krásné hříbky - plnej psí košík jich byl a mooc dobrý guláš z nich potom. Nebyli jsme v bloudění sami, společnost nám dělaly dvě fenky a jeden pejsek - němečtí ovčáci - a jejich doprovod. Fenky byly náramné fešandy, takže byl neustále důvod k psímu flirtování, kdy buď Ešátor mazal kus zpátky za slečnami a nebo jedna z nich na oplátku vybíhala za Ešusem. Paničky je nazývaly Drátenicema, protože svého psího kolegu neustále masakrovaly, aby byl řádně pod pantoflem. A ten moula moulovatý i byl.

Po cestě byli dva rybníky, takže Zrzavohubec si i svého milovaného plavání užil. Špekáček nechápal proč se tak nadšeně honí za klackem do vody. Dle jeho soudu, zábava pod úroveň normálně uvažujícího psa. On tak maximálně po prsíčka, dál ani krok. Čeho si ovšem tedy Ešus vážně neužil, to byly vosy. Má s nimi problém už od dovolené, kdy uspořádal takové

divadlo, že to Jeseníky nezažily. A teď když jsme se kochali v lese skálami a kamenným mořem a dělali jsme fotky, měl zase smůlu. Nejdřív to tedy schytala Petra - panička od Špeka, jako druhý v pořadí byl Ash, který zase hystericky pobíhal s očima vyšpulenýma jak letec při přetížení. Třetí postižený byl Špekíno a ten to na rozdíl od naší

hysterky vůbec neřešil. Troufla bych si i říct, že to ani nevěděl. Nebýt boule, která se mu udělala, vůbec bychom to nezaregistrovali.

Dopochodovali jsme až do restaurace, kde jsme se stavovali minule a objednali si jídlo. Vzhledem k nájezdu psékařů a cyklistů bylo narváno k prasknutí a my měli tu smůlu, že na nás přišla řada až naposled, takže jsme se značným zpožděním vyrazili za ostatními. Cestou jsme měli ještě jedno psí divadélko, kdy hlavním aktérem byl Špekáček. Je zvláštní, že pes jde a cestou mine desítky plotů s desítkami psů. Z nichž velká většina jsou vlčáci. Všichni štěkají a pes si jich nevšimne. A pak..... stejně jako Špekáček, narazí na to jednoho jediného - třeba dvacátého prvního, který taky nadává. Ale asi nadává nějak speciálně, takže Špekáček a jeho nervová soustava to neustojí a letí si to k plotu „vyřikat z tím zmetkem z voka do voka!“. Jenže netuší, že u plotu je rigol plný kopřiv a vltne do něj celou svou váhou rozpořehovaných třicetišesti kil a zmizí v kopřivách, což ho spolu s paniččiným zařváním natolik rozhodí, že zatroubí ústup, aby se neblamoval. Proč si těch předchozích dvaceti ani nevšimnul? To bych někdy ráda pochopila. No nicméně, díky tomu, že si zrovna tohohle všimnul, jsme se měli čemu zasmát, neb jeho ksichtík byl v ten moment úžasný.

Pak už jsme šlapali dál a žádná další kulturní vložka se nekonala. Šli jsme už po známé trase, kde nehrozilo zakufrování a tak to šlapalo skoro samo a my se mohli kochat okolní krajinou. Do cíle jsme dorazili v plném počtu a v celkem uspokojivém opotřebování. Ešus opět dostal diplom. A buřta. Tedy buřty dva, ale vcucnul je do sebe takovou rychlostí, že to spíš

vypadalo, že nedostal vůbec nic. I se podle toho tvářil. Jako „tejdny nekrmenej pes, co má v nohách 100 podzimních kilometrů „ (Myslím, že při jeho hybnosti, kdy furt lítal tam a zpátky mu do tý stovky chyběla tak třetinka. Někdy bych fakt ráda změřila, kolik toho naběhá, když my jdeme třeba těch patnáct - dvacet kilometrů). Všichni jsme se svalili, psáci dostali voděnku, řidiči nealko, neřidiči normoš pivo, abychom doplnili minerálie a pak už jsme museli valit k autům. Ešus si ještě udělal přestávku u svého rybníku, ale vzhledem k tomu, že tentokrát jsme byli v cíli mezi posledními, neměl moc početné publikum. Ale nemyslím si, že by ho to nějak omezovalo. Jestli byl něčím omezen, tak akorát svojí potrhlostí, protože se snažil aportovat medaili, kterou jsem mu v cíli pověsila na krk a za kterou se snažil sám sebe vytáhnout z vody a vypadal, jak topící se momentálně mentálně zaostalý pes.

U aut jsme se ještě doobřerstvili, rozloučili a vyrazili domů s totálně zničenými psy. Ani jim nikdo nemusel říkat, aby do těch kufrů hupli. Teleportovali se tam sami, svalili se a my odfordili domů. Doufám, že se příští rok zadaří a na tuhle fajn psí akci budeme v září vyrážet zase.

My jsme si ještě na neděli udělali další výlet. Rozhodli jsme se, že se pojedeme podívat do našeho oblíbeného lesa u Višňové na houbičky. Říkala jsem si, že toho s Ešusem po boku asi moc nenajdu, jak ho budu muset dozorovat, aby v lese plném zvířat neblbnul, ale opět chlapec příjemně překvapil. Budto se mi výchova zadařila, nebo ho zbrzdilo předchozích x-desítek nalítaných kilometrů, ale za celé čtyři hodiny nebyl jediný problém. Přesně před rokem by byl jak urvaný vagón a řádil by jak černá ruka. Tentokrát to byl zlatý čoklík a pochvala střídala pochvalu. Dokonce i houbičky hledal a našel, ale jak už jsem se jednou zmiňovala, při jeho potrhlosti napáchá víc škody než užitku, protože ty houby většinou - pokud nezasáhnou rychlostí blesku - poničí. Buď je podupe a neboje urve. Pak jsme si udělali u lesa piknik - kávičku s koláčem, Ešus piškotky bez kávičky a zálibně si prohlíželi koš s úlovky. Doma pak Zrzavohubec odpadl do bydlíku a když se trochu vzpamatoval, tak se přesunul hnípat do kuchyně, protože panička se tam taky usalašila a co kdyby náhodou při tý výrobě kulajdy a obalovaných hub, ukuchtila taky něco plnohodnotného žrádla pro psa, že jo?

Prostě podle Ešusa báječně prožitý víkend. A klidně by to takhle mohlo být častěji, v podstatě pořád.

5xP aneb Pochod Pro Psy Přes Pohoří.

27.3.2007